

Harminc év

Anya még nem érhetett haza. Biztosan baja esett. Ő nem engedné, hogy idegen emberek készítsék el a reggelimet, nem engedné, hogy az iskolába mindenki leljenek nevezzen és úgy vágjon pofán, hogy a nadrágom is nedves legyen a fájdalomtól. Itt most jó, sötét van és nem félek, nem találnak rám. Meg kell keresnem anyát. Az aranyhajú hölgy elmondta a hivatalban, hogy most már van anyukám és apukám, megváltozik a nevem, ezentúl lesz igazi, saját szobám. És szeretni fognak. Én is szeretek, anyát. Itt és most megfogadom, hogy addig megyek, addig keresek, addig bujdosok, míg rá nem találok, Istenemre mondom!

Rövid kopogást követően irodám ajtaja szélesre tárul és egy rémült, kócos hajú tizenéves gyermek mögött egy monoklivval tarkított arcú nő jelenik meg, karján síró csecsemővel. Hellyel sem tudom kínálni őket, el sem tudom mondani, hogy nincs ügyfélfogadás, mert hisztérikusan hadarni kezd. Őrült ágálás közepette, sírva, remegve, szinte visítva könyörög, hogy segítsék, miközben a baba egyre hangosabban sír, a nagyobb gyermek a nő, vélhetően anyja, oldalába dugja szőke fejét. A percek telnek, tehetetlennek érzem magam, a nő egyre ingerültebbé válik, a gyermekek egyre hangosabban fejezik ki látható félelmüket. Ki kell zökkenteni a nőt ebből az állapotból, higgadtnak kell maradnom, segítségre van szükségük. Gyengéden megfogom a nő vállát és helytel kínálok anélkül, hogy megszólalnék. Megérti. A nő leül, ölében a kisbabával, a nagyobb fiú mellette állva marad. A nő keze úgy remeg a 30 fokos irodámban a nyári forróságban, mintha ezer jégcsap lógna róla. A szipogások, megcsukló torokhangok mellett már a déli hangzó is kivehető. Néhány másodperces nyugalmat kihasználva, higgadtnak kérdezem a nőt.

Megtudom, hogy a gyermekek apja külföldön dolgozik, félévente van itthon. Az anya egyedül van a gyerekekkel, de a baba születése után néhány hónappal megváltozott. Elkezdett eljárni otthonról, nála sokkal fiatalabb férfiakkal bulizik éjjelente, sokszor részegen, vagy szer hatása alatt ért haza. A nő, aki az anya testvére, szégyenétől lesújtva elmondta, hogy falazott a nővérenek. Hónapokon keresztül. Még a szüleinek sem mert szólni, ezért esténként elment, amikor szükség volt rá vigyázott a kicsikre, míg anyjuk fergeteges éjszakáit élte. Amikor ma délelőtt megérkezett a lakáshoz rettenetes üvöltés és csapkodás hangjára lett figyelmes. Az ajtón benyitva látta, hogy a testvére kikelve önmagából!, elfeledve minden anyai és emberi mivoltát, a csecsemő kiságyát rombolja. Pusztá kézzel ütötte, verte a babaágyat, az etetőszék a konyhában már darabokban hevert. Megpróbálta örületéből megnyugtítani, de egy nagy pofon

az ő arcán is elcsattant. Ekkor elszaladtak vele az események. Magához vette a csecsemőt és a kisfiút, s mint menekülő, zsákmányát megszerző vad rohant ki az épületből, nem törődött immár a nővére állapotával. Tudja, hogy nem megfelelően cselekedett, tudja, hogy korábban kellett volna szólnia, nem lett volna szabad hagynia, hogy a gyerekeknek bántódása eshessen, de szereti a testvérét, nem akart neki bajt okozni. Próbált már beszélni vele, kérte, hogy menjen el, vizsgáltsa ki magát, vagy lépjen le néhány napra, pihenje ki magát, ő vigyáz a kicsikre, de ígéretei homályba veszttek.

A gyermekeket megmentette a nagynénjük, amellyel egyúttal törvényszegést is követett el, hiszen a törvényes képviselő tudta és beleegyezése nélkül hozta el a gyermekeket, aki aktuális állapotában nem volt alkalmas a gondozásukra. A rendőrség rövid idő alatt felkutatotta az anyát, aki még mindig tombolt, így előállították. A gyermekek nagynénje nyilatkozott arról, hogy vállalja gondozásukat, nevelésüket, amíg szükséges. Minden jó, ha jó a vége...

Engem is megmentettek, de elvesztem. Anya soha nem bántott, szerintem nem is bántott volna testileg, de ott legbelül még mindig mardos. Óvodás voltam mikor egyedül hagyott, nem kellettem neki. Iskolák, egyetemek, sikerek mit sem érnek, ha nincs anyánk, ki némán átölelve adja őszinte szeretetét. Vannak, akik szeretnek és nekem is fontosak, kaptam egy családot. Már kisiskolás koromban megfogadtam, hogy felkeresem anyát. Hiába bújok el, hiába a szakember, hogy segítsen, a lelkembe mély szakadék tátong, melyet sem a gyógyszer, sem a terápia nem tud betemetni. Érettségi után felkerestem a gyámhivatalt, hogy vér szerinti családom, főképp anyám, kilétét megtudjam. Nem kellett sokat várnom, néhány kérelem, egy-két kattintás és meg is volt a válasz. Prostitúált, kábítószerfüggő volt. Az apámról nincs információ, talán valamelyik kuncsaft lehetett. Ötéves koromban anyámat holtan találták a lakásunkhoz közeli erdőben. A hivatalos papírok szerint nem történt idegenkezűség, valószínűleg túladagolás végzett vele.

Abban a tudatban éltem az intézetbe, majd a befogadó családomnál, hogy anya haragszik rám, annyira rossz voltam, hogy látni sem akar. Azért nem írt nekem, azért nem látogatott meg, mert rossz gyerek voltam. Tizennyolc évesen, a hivatalból kilépve, ott lelkileg teljesen összetörve ismét ígéretet tettem magamnak, hogy utánajárok. Lehetséges-e az, hogy egy kisfiút abban a hitemben tartsanak éveken át, örökbe adják, új családja legyen, hogy ő anyjában hisz és várja. Azt hiszi, ő volt a rossz és minden pofont, hasba rúgást megérdemelt, mert ő nem fogadott szót és anyja elhagyta ezért. Az egész világ a haragosommá vált, ezért

ismét ígéretet tettem magamnak, hogy feltárom ennek a rendszernek ezt a számomra embertelen oldalát.

A kérdéseimre ugyan a paragrafusok választ adtak, köszönhetően a több éves terápiának és tanulásnak, de a lelkem sebei ettől nem gyógyultak be. Munkába lépésem napján egy idősebb kolléganő gondjaira bízta. Ismerősnek tűnt mosolya, kedvessége, megértő és gondoskodó támogatása. Mintha ismerné sorsomat, mintha szavak nélkül megértené munkámba, emberekbe vetett hitem okát, megoldásokat kereső lényem.

Igen, ő volt az, az aranyhajú néni a szakállas bácsival, akik megmentettek és már nem hagy elveszni...